

DECEPȚII (3)

de Slavomir ALMĂJAN

Căderea în decepție este de fapt rodul seminței înșelăciunii căzută într-un pământ prielnic. Precum sămânța bună, decepția aduce rod însuțit, în multe cazuri, precum plantele perene, își întărește rădăcinile, dă naștere la o adevărată invazie de buruieni nedorite, care fac ca tot travaliul lucrătorului de pământ să aducă roada puțină, de calitate mai mult decât nesatisfăcătoare. Este nevoie ca pământul invadat să fie răscolit adânc pentru ca nici măcar o rămășiță din rădăcina plantei nedorite să nu mai rămână în pământ. O rămășiță poate aduce din nou pământul la starea lui de nerodnicie.

Dacă alunecarea în decepție este ascunsă, aproape imperceptibilă până ce realitatea își arată dinții de fiară, ieșirea din decepție este un proces violent, dureros, întotdeauna în miezul ființei. Lupta împotriva ei este întotdeauna printr-un atac frontal, întotdeauna pe viață și pe moarte. Nu există ușă de compromis, nu există armistiții în acest război, nu există tratate de pace atunci când vrei ca rezultatul să fie o izbândă. Capul șarpelui trebuie zdrobit sub călcâiul determinării noastre de a trăi liberi în adevăr.

Sunt înclinat să cred că păcatul primordial al omului din Eden nu s-a produs într-o clipă. S-ar fi putut ca prima pereche din lume să se fi lăsat târâtă într-o "desbatere" filosofică, acolo la umbra dulce a pomului din mijlocul grădinii. Este posibil ca metoda maieuticii a fost pentru prima dată aplicată acolo în Eden. Dacă ați citit măcar unul din dialogurile lui Plato referitoare la bătăliile filosofice din Agora dar mai ales la metoda de desbatere a lui Socrate veți ști cu siguranță la ce mă refer. Nimeni nu a putut rezista destoiniciei lui Socrate, și oponentii lui au ajuns la sfârșitul desbaterii afirmând ceea ce au negat cu toată ființa lor. Biblia ne spune ca "Șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului pe care le-a făcut Domnul Dumnezeu" (Genesa 3:1) Nici nu este greu de imaginat cum că înaintea întrebării finale trebuiau să fi fost multe alte întrebări care duceau la răspunsuri convenabile pentru vicleanul șarpe. Întrebarea finală "Oare a zis Dumnezeu cu adevărat "să nu mâncați din toți pomii din gradina?" (Genesa 3:1)

Desigur că șarpele nu a ezitat să "sublinieze" atributele lui Dumnezeu și bunătatea lui care nu se poate să interzică omului accesul la rodul mărului din centru care era atât de bun de mâncat și atât de plăcut la privit. Desigur că șarpele a condus prima pereche pe potecile întortocheate ale logicii, din întrebare în întrebare, de la o schimbare a atitudinii până la o alta... Când schimbarea de miez s-a produs în om, șarpelui nu i-a greu să-și arunce săgeata de moarte: "Hotărât, că nu veți muri..." (Genesa 3:4) De fapt adevărata magnitudine a distrugerii se vede în faptul că omul nu a ripostat la îndemnul la răzvrătire al șarpelui: "Dar Dumnezeu știe că în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu..." (Genesa 3:5) Omul a subscris atunci, în Eden, la uzurparea autorității lui Dumnezeu privitoare atât la faptul că El este singura sursă de adevăr cât și la faptul că El este singurul în care trebuie să credem... Ceea ce Adam și Eva a ajuns să gândească este o rezonanță de din demult, din răzvrătirea lui Lucifer: "...Mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preînalt." (Isaia 14:14)

Să nu ne înșelăm singuri, alunecare în decepție este mai acută decât ne-ar plăcea nouă să credem! Suntem pe panta decepției mai des decât credem, ne lăsăm târâți mult prea ușor sub "pomul cunoștinței" în desbateri nu numai inutile dar și dăunătoare... Cugetul este cel care ne învinovățește deseori înaintea lui Dumnezeu. Un cuget îngreunat de vinovăție va fi o sursă permanentă de neodihnă pentru sufletul omului. Un cuget îngreunat va căuta să disece, să raționalizeze, să dezbată în căutarea unui refugiu dătător de pace sau de aparența acesteia mai degrabă. Credința poate fi păstrată numai într-un cuget curat, necurăția cugetului va duce implacabil la diminuarea credinței deci la o viață plină de eșecuri, apoi la căderea de la credință.

"Porunca pe care ți-o dau fiule Timotei, după proorociile făcute mai înainte despre tine, este ca, prin ele să te lupti lupta cea bună, și să păstrezi credința într-un cuget curat, pe care unii l-au pierdut și au căzut de la credință." (1 Timotei 1:18)

Un cuget întinat își va pierde puterea de a recunoaște voia lui Dumnezeu specifică persoanei în cauză. Acest fapt va genera un flux de hotărâri pripite, contrare voiei lui Dumnezeu. Mintea sau cugetul uman este inima unei relații dinamice cu Dumnezeu.

"Vă îndemn fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefăceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui

Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită.” (Romani 12:1,2)

Iubite cititor, dacă am înțeles bine toată oroarea decepției și groaza căderii în decepție, dacă putem pune semnul egal între a ne lăsa alunecând pe panta decepției și a ne răzvrății împotriva celui Atotputernic, vom înțelege cu adevărat nevoia declanșării unui război pe viață și pe moarte împotriva amăgirii sau decepției. Uneltele luciferice întocmite să lucreze împotriva noastră sunt din ce în ce mai multe, din ce în ce mai puternice și incredibil de sofisticate. Orice compromis în lupta împotriva acesteia este un tratat încheiat cu moartea. Orice izbândă împotriva acesteia este un asurzitor Amin pentru gloria lui Dumnezeu. Cu cât uneltele decepției se înmulțesc, zilele până la izbăvirea noastră deplină se împuținează.

“Fiți treji, vegheați! Pentru că protivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care rânjește, și caută pe cine să înghită. Împotriviți-vă lui tari în credință, știind că și frații voștri în lume trec prin aceleași suferințe ca și voi. Dumnezeul oricărui har, care v-a chemat în Hristos Isus la slava Sa vecinică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintii.” (1 Petru 5:8-10)

În articolul următor vom încerca să pătrundem în adâncimea versetelor de mai sus și să desprindem ceea ce este specific luptei noastre individuale împotriva decepției care dă năvală peste sufletele noastre.

Nr. 199/Noiembrie 07